

РЕШЕНИЕ

№ 79

гр. гр. Добрич, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Жечка Н. Маргенова Томова
Станислав Т. Ангелов

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разглежда докладваното от Жечка Н. Маргенова Томова Въззивно гражданско дело № 20243200500055 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на глава XX от ГПК по въззивна жалба с вх. № 22129/12.12.2023 г., подадена от „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, ЕИК 204219357, седалище и адрес на управление: гр. Добрич, бул. "Трети март" № 59, чрез юриконсулт Т., срещу решение № 889/20.11.2023 г. по гр.д. № 821/2023 г. на РС- Добрич, с което се признава за установено на основание чл. 422, ал. 1 във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК в отношенията между ищеца Д. С. Д. ЕГН ***** от гр.Д., и ответника „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, ЕИК 204219357, седалище и адрес на управление: гр. Добрич, бул. "Трети март" № 59, че ответникът дължи на ищеца следните суми: - 5994 лв. (пет хиляди деветстотин деветдесет и четири лева) обезщетение по чл.225, ал.1 КТ за периода 10.02.2020 г. - 10.08.2020 г., времето през което ищецът е останал без работа в резултат на незаконно уволнение, ведно със законната лихва от датата на заявлението - 09.02.2023 г. до окончателното плащане; - 1477,38 лв. - неизплатено обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за неизползван платен годишен отпуск, както следва: - 980,61 лв. за 2020 г.; - 496,77 лв. за 2021 г. , ведно със законната лихва от датата на заявлението - 09.02.2023 г. до окончателното плащане , за които е издадена Заповед по чл. 410 от ГПК № 143/10.02.2023 г. по ч.гр.дело № 390/2023 г. по описа на ДРС, поправена с Определение № 1666/17.07.2023 г.

Оплакванията са за неправилност на решението поради неправилно прилагане на материалния и процесуалния закон -липсвало произнасяне по направеното от дружеството възражение за прихващане с неговото вземане за платено при отпаднало основание обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ в размер на 999 лева; обезщетението по чл. 225, ал.1 КТ не следвало да се уважи в претендирания от ищеца размер и защото следвало да се приспадне дължимия ДОД от 10%, който бил за сметка на служителя; районният съд не взел предвид и възражението му, че вземането на ищеца за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020 г. е погасено по давност тъй като съгласно чл.176а от КТ правото на платен годишен отпуск се погасява при изтичането на две години от края на годината, за която се полага, независимо от причините за това. Иска отмяна на решението и отхвърляне

на исковете.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК писмен отговор по жалбата е подаден от въззиваемия, в който изразява становище за неоснователност на жалбата и правилност на решението, чието потвърждаване иска. Дължимият данък общ доход се приспадал при плащането, а не при присъждането на обезщетението. Не било доказано ищецът да е получил като обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ точно сумата от 999 лева. Жалбоподателят неправилно тълкувал разпоредбата на чл. 176а от КТ и неправилно твърдял, че правото на обезщетение за неплатен отпуск за 2020 г. е погасено по давност. Разпоредбата на чл.176а от КТ намирала приложение при преценката за кои години преди прекратяване на трудовия договор се дължало обезщетение. При прекратяване на трудовото правоотношение на 12.07.2021 г. ищецът имал право да претендира обезщетение за 2021 г., 2020 г. и 2019 г..

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, с начало 28.11.2023г., когато обжалваното решение е връчено на обжалващия, и край 12.12.2023г., от лице с интерес от обжалване, отговаря на изискванията на чл.260-261 от ГПК.

Добричкият окръжен съд разгледа съдържащите се в нея оплаквания, становището на противната страна и с оглед на тях и събраните по делото доказателства, в рамките на правомощията си по чл.269 от ГПК провери обжалваното решение и основателността на иска, като приема за установено следното:

Гр.д.№821/2023г. на Районен съд Добрич е образувано по искова молба вх. №5842/30.03.2023г., (поправена с молба вх.№7423/26.04.2023г.-л.25 от делото на ДРС) от Д. С. Д. ЕГН ***** от гр.Д., с която срещу „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, гр.Добрич, бул. „Трети март“ № 59 са предявени кумулативно обективно съединени искове по чл.422 вр.чл.415, ал.1 от ГПК вр. чл.225, ал.1 от КТ и вр.чл.224, ал.1 от КТ за признаване за установена дължимостта (след извършена с молба вх.№7325/25.04.2023г. поправка на исковата молба) на парични вземания, за които е издадена Заповед по чл. 410 от ГПК №143/10.02.2023 г. по ч.гр.дело № 390/2023 г. по описа на ДРС, поправена с Определение № 1666/17.07.2023 г., както следва:

-сумата от 5 994 лева, представляваща обезщетение по чл.225, ал.1 КТ за максималния шестмесечен срок от уволнението, извършено със заповед №ЛС-05-159/10.02.2020г., а именно за периода 10.02.2020 г.-10.08.2020 г., ведно със законната лихва от подаването на заявлението-09.02.2023 г. до окончателното изплащане;

- сумата от 1477,38лева (след допуснатото изменение на иска), представляваща неизплатено обезщетение по чл. 224 от КТ за неизползван платен отпуск , от която 980, 61лева за 22 дни неползван отпуск за 2020 г. и 496, 77 лева за 12 дни неползван отпуск за 2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението - 09.02.2023 г. до окончателното плащане .

Изложените в исковата молба и поправящата я молба вх.№7423/26.04.2023г. обстоятелства, обосноваващи установителната претенция на ищеца се свеждат до твърдения за инициирано заповедно производство по ч.гр.дело № 390/2023 г. по описа на ДРС, приключило с издаване в полза на заявителя-ищец на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК с №143/10.02.2023 г. за вземане по чл.225, ал.1 от КТ, произтичащо от незаконно уволнение със заповед №ЛС-05-159/10.02.2020г. в размер на 5 994лева, и за вземане по чл.224, ал.1 от КТ обезщетението за неизползван платен годишен за 2020г. и 2021г. при повторно прекратяване на трудовото правоотношение на 12.07.2021г. в размер от общо 1596.11лева, от които 980.61лева за 22дни неползван отпуск за 2020г. и 615.60лева за 13дни неползван отпуск за 2021г.

Изложени са обстоятелства за водено между страните исково производство по чл.344, ал.1, т.1и т.2 от КТ във връзка с извършено със заповед №ЛС-05-159/10.02.2020г. на изпълнителния директор на „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца на основание чл.328, ал.1, т.6, предл.1 КТ- поради липса на необходимото образование за заемане на длъжността ; за отмяна на същата уволнителна заповед и възстановяване на изпълняваната преди уволнението длъжност с

влязло в сила решение по гр.д №686/2020 г. на Районен съд Добрич и за повторно прекратяване на трудовото правоотношение на 12.07.2021 г. на основание чл.331 от КТ-срещу изплащане на парично обезщетение. Ищецът твърди, че за времето от датата на прекратяване на трудовото му правоотношение със заповед №ЛС-05-159/10.02.2020г. до 10.08.2020г. не е работил при друг работодател, останал без работа в резултат на уволнението и при месечно брутно трудово възнаграждение от 999лева преди уволнението му, му се дължи обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ за срок от шест месеца в размер на 5 994лева.

Излага и, че след възстановяването му на работа със съдебното решение по гр.д №686/2020 г. на Районен съд Добрич в законоустановения четиринадесетдневен срок от получаване на съобщението по чл.345, ал.1 от КТ се явил за заемане на длъжността. Трудовото му правоотношение отново било прекратено на 12.07.2021г. на основание чл.331 от КТ, без работодателя да му изплатил дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск- за неизползваните 22дни за 2020г., възлизащо в размер на 980.61лева и за неизползваните 13 дни за 2021г., възлизащо на 615.50лева/496, 77 лева след отказ за горницата –протоколно определение от 24.10.2023г.на ДРС/. Счита, че има право на платен годишен отпуск и за времето от датата на първото уволнение до възстановяването му на работа според уредбата на националното законодателство и според Решение на Съда на Европейския съюз от 25 юни 2020г по съединени дела C-762/18 и C-37/19.

В писмения отговор по исковата молба, подаден в срока по чл. 131 ,ал.1 от ГПК ответникът е оспорил исковете при липса на оспорване на фактите за съществувало, прекратено на 10.02.2020г., възстановено и отново прекратено на 12.07.2021г. трудово правоотношение. Конкретно излага, че в заповед № ЛС05-159/10.02.2020 г. за прекратяване на трудовото правоотношение били начислени и дължимите обезщетения по чл.220, ал.1 от КТ- обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за неспазения срок на предизвестията и по чл.224, ал.1 от КТ- обезщетение за неползван платен годишен отпуск пропорционално на отработените дни. Във фиша за работна заплата на ищеца за м. февруари 2020 г. били начислени и съответно изплатени обезщетенията по чл.220 от КТ в размер на 999лева и обезщетенията по чл.224, ал.1 от КТ за 2018 г. в размер на 90,82лева за 2 дни; за 2019 г. в размер на 999,01 лева за 22 дни; за 2020 г. в размер на 90,82лева за 2дни неползван отпуск. Оспорва основателността на иска по чл.225, ал.1 КТ поради липса на доказателства, че ищецът е останал без работа за процесния период. При условие на уважаване на същия е предявил възражение за прихващане на изплатеното обезщетение от страна на работодателя по чл.220, ал.1 от КТ в размер на brutното трудово възнаграждение и възлизащо на 999 лева. Компенсацията счита за допустима, тъй като двете вземания обезщетявали една и съща по естеството си вреда на уволнение, а именно: оставане на уволнения без работа. Счита обезщетенията за оставане без работа по чл. 220, ал. 1 от КТ да се дължи само при законосъобразно прекратяване на трудовото правоотношение и с признаване на уволнението за незаконно и с отмяната му отпада с обратна сила основанията за изплащане на това обезщетение, поради което и ищецът следва да го върне, за което се позовава на съдебна практика - решение № 623/24.06.2002 г. по гр. д. №933/2011 г., ВКС, III г. о.; решение № 432/21.05.2010 г. по гр. д. № 1134/2009г., ВКС, III г. о. Тъй като върху обезщетенията по чл.225, ал.1 от КТ се дължал от ищеца ДОД , нямало как работодателят да изплати пълния размер, без да направи удържка от 10% върху дохода, при което счита, че ако на ищеца се дължи обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ, то следвало да се определи в размер на 4495,50 лв., т.е. след приспадане на данък общ доход за сметка на служителя от 10 %. Според ответното дружество, ако ищецът е работил на друга работа през периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на първата работа, същият не можел да претендира по отношение на първия си работодател право на годишен отпуск за периода, през който е работил на друго място. Търсеното от ищеца обезщетение за платен годишен отпуск за 2020 г. счита да е погасено по давност съгласно чл.176а от КТ - при изтичане на две години от края на годината за която се полага, независимо от причините за това. Навежда и доводи за несъответствие между издадената заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК и исковата молба- в заповедта по чл. 410 от ГПК в частта на обезщетенията по

чл.224, ал.1 от КТ не било посочено сумата от 615,60 лева за коя година се отнася. Счита, че и обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ се дължи в размер, определен след приспадане на удържка за ДОД . Видно от фиш за брутно трудово възнаграждение за м.юли 2021г., на ищеца било изплатено обезщетение по чл.224,ал.1 от КТ за неползван отпуск за 2021 г. в размер на 1 ден - 45,41лева, пропорционално на отработените дни. В този смисъл обезщетението за 2021 г. следвало да е за 12 дни и в размер на 544,92 лева. Сочи се, че със Заповед № ЛС-05-734/12.07.2021 г., на изпълнителния директор на дружеството е прекратено трудовото правоотношение с ищеца , считано от 14.07.2021 г. на основание чл.331 от КТ срещу изплащане на 5 брутни трудови възнаграждения. Брутното трудово възнаграждение било в размер на 999лева. Счита и, че вземанията за обезщетения са безсрочни, приложими били общите правила на ЗЗД относно неизпълнението и тъй като липсвала покана за плащането им ответникът не дължал лихви за забава.

Правната квалификация на установителните искове като такава по чл.422,ал.1,вр.чл.415 от ГПК,вр. с чл.225, ал.1 от КТ и чл.224,ал.1 КТ, изхожда от изложените от ищеца фактическите обстоятелства, обуславящи интереса от установителен иск и заявления установителен петитум с поправящата молба вх.№ вх.№7423/26.04.2023г. – иск на кредитор срещу длъжник за установяване съществуване на вземане, предмет на издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК за неплатено обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ и по чл.224, ал.1 от КТ.

Районният съд е разгледал предявените установителни искове и по съображения за тяхната основателност ги е уважил изцяло. Съобразно предметните предели на въззивната жалба, същите са изцяло в предмета и на въззивното производство.

Не е било спорно, установява се от събраните доказателства, че от ищеца е подадено заявление с рег.№2597/09.02.2023г. до ДРС за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК за парично вземане за сумата от 5 994лева обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ за времето , през което е останал без работа в резултат на незаконно уволнение, извършено със заповед №ЛС-95-6/02.01.2019г., а именно за периода от 10.02.2020г-10.08.2020г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението-09.02.2023г., до окончателното плащане, и за парично вземане от общо 1591.11лева обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ за неизползван платен годишен, от която сума 980.61лева за неползвани 22 дни за 2020г. и 615.60лева за неползвани 13дни 2021г.

Заявлението е уважено изцяло и на основание чл.410 от ГПК е издадена заповед за изпълнение на парично задължение с №384/21.05.2020 г. по ч.гр.д.№1000/2020г. на ДРС, поправена с определение №1666/17.07.2023г., с която е разпоредено длъжникът „ Водоснабдяване и канализация – Добрич“ АД, град Добрич, да заплати на кредитора Д. С. Д. заявените вземания, описани по-горе, както и сторените съдебно-деловодни разноски от 720лева.

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника на 15.02.2023г. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, длъжникът е подал възражение вх.№4731/14.03.2023г. С разпореждане, връчено на 20.03.2023г., съдът е указал на заявителя, че може да предяви иск за установяване на вземането си. В едномесечен срок с начало 20.03.2023г. и край 20.04.2023г. заявителя е депозирал искова молба вх.№5842/30.03.2023г. за сумите, предмет на издадената заповед за изпълнение.

Установителната исковата претенция е допустима. Заявена е в едномесечния срок по чл. 415 ал.1 от ГПК, от легитимирано лице-заявителят в заповедното производство, за установяване съществуването на вземането си, като продължение на защитата си в заповедното производство. Налице е идентичност между материалното право, чието изпълнение се претендира по специалния ред на заповедното производство и правото, чието установяване се иска в исковото производство. Идентичността обхваща всички индивидуализиращи признаци на вземането- основание, пасивно и активно задължени лица, размер и период. Исковата молба отговаря на изискванията на чл.127 и 128 от ГПК, при съответствие на обстоятелства с петитум, което е постигнато с поправящата молба с вх.

№7423/26.04.2023г. преди размяната на книжа. Доводите на ответника, относими към липсата на възможност за преценка за съответствие относно заявеното искане за установяване на вземането по чл.224, ал.1 от КТ за сумата от 615,60 лева, тъй като в заповедта не е посочено за коя година се отнася, са неоснователни. С определението №1666/17.07.2023г. заповедта за изпълнение е поправена именно в тази част, а поправената заповед важи с поправеното съдържание от деня, когато е била издадена.

Няма спор между страните по фактите, че съществувало трудово правоотношение е било прекратено със заповед №ЛС-05-159/10.02.2020г. на изпълнителния директор на „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, нито, че с влязло в сила на 06.04.2021 г. решение №260185/23.10.2020 г. по гражданско дело № 686/2020г. на Районен съд Добрич, потвърдено с решение №260050/04.03.2021г. по въззивно гражданско дело №1022/2020 г. на Окръжен съд Добрич, уволнението на ищеца е признато за незаконно, уволнителната заповед е отменена и той е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност. Съобщението по чл.345, ал.1 от КТ е връчено на ищеца на 21.06.2021г. Не е спорен и фактът, че ищецът се е явил на работа в рамките на двуседмичния срок от получаване на съобщението и, че повторно, със Заповед № ЛС-05-734/12.07.2021 г., считано от 12.07.2021 г. трудовото правоотношение на ищеца е било прекратено на основание чл.331 от КТ-срещу заплащане на обезщетение.

Правото на обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ е обусловено от факта на оставане без работа в резултат на незаконното уволнение в период не по –дълъг от 6 месеца, т.е. меродавна е липсата на трудово правоотношение с друг работодател след уволнението през 2020г. със заповед №ЛС-05-159/10.02.2020г.. За доказване оставането без работа в максималния период от шест месеца е достатъчна липсата на вписване в трудовата книжка като официален удостоверяващ документ за обстоятелства, свързани с трудовата дейност съгласно чл.347 КТ. В случая от справка с трудовата книжка на ищеца се установява, че същият не е бил зает по трудов договор с друг работодател през максималния шестмесечен срок с начало датата на незаконното уволнение -10.02.2020г. и край 10.08.2020г., т.е. през процесния период. Доказателства опровергаващи доказателствената сила на трудовата книжка не са налице. Следователно ищецът е доказал, че е останал незает по трудово правоотношение след незаконното уволнение за максимално допустимия период по чл.225, ал.1 от КТ от шест месеца, т.е. в рамките на процесния период. Налице е подлежаща на обезщетение вреда и причинна връзка между незаконното уволнение и оставането на работника без работа. Претърпяната вреда е съизмерима с пропуснатото брутно трудово възнаграждение за този период. За база при определяне размера на обезщетението по чл.225 ал.1 от КТ следва да послужи съгласно чл.228 ал.1 от КТ размера на brutното трудово възнаграждение за последния пълен работен месец преди незаконното уволнение - в случая това е брутно възнаграждение от 999лева, получено през м.декември 2019г., при съвпадащи твърдения на страните относно размера му и удостоверяването му от ответника с издадената служебна бележка, както го е установило и привлеченото от районния съд вещо лице по СИЕ. На тази база размерът на обезщетението по чл.225 ал.1 от КТ за периода от 10.02.2020г. до 10.08.2020г. се равнява на сумата от 5994лева. Претенцията на ищеца е доказана по основание и размер. Неоснователно е възражението на ответника за нуждата от преобразуване на трудовото възнаграждение в нетен размер/да бъде приспаднал дължимия ДОД/ при определяне на дължимото обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ. Както трудовото възнаграждение, така и обезщетението по чл.225 ал.1 от КТ подлежи на данъчно облагане като доход от трудово правоотношение, но дължимите данъци и вноски към бюджета от работника или работодателя не подлежат на приспадане при присъждането му, а при плащането му/в този смисъл Решение № 686/26.05.2003 г. по гр. д. № 3520/2001 г. III г. о. ВКС, Решение № 674/30.06.2003 г. по гр. д. № 3508/2001 г. III г. о. ВКС., Определение № 1205 от 10.11.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1093/2011 г., III г. о./.

При уважаване на иска за обезщетение по чл.225, ал.1 КТ съдът дължи произнасяне по възражението за прихващане на работодателя-ответник, своевременно заявено с отговора по чл. 131 ГПК, на обезщетението по чл.225, ал.1 от КТ с изплатеното от работодателя

обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ за неспазено предизвестие, в размер на 999лева. Компенсирането е допустимо, тъй като двете вземания обезщетяват една и съща вреда-оставане на работника без работа по повод уволнението. След признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна се възстановява трудово правната връзка, респ. отпада основанието за получаване на обезщетението по чл.220, ал.1 от КТ и то подлежи на връщане. В случая изплащането на обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ е разпоредено с отменената уволнителна заповед №ЛС-05-159/10.02.2020г. От представените извлечения от ведомост/фиш за заплата за м.февруари 2020г., извлечение от банкова сметка на работодателя, приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява начисляването на обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ в размер на 999лева ведно с други вземания по трудовото правоотношение през м.февруари 2020г. и плащането му на 25.03.2020г. по банков път след приспадане на дължимите данъци. Неоснователно е възражението на ищеца за липсата на основание за връщане на сумата от 999лева по причина да не е доказано реално да е получил обезщетение в такъв размер. Няма и как реално да му бъде изплатено обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ в пълния начислен размер, тъй като същото подлежи на данъчно облагане по реда на ЗДДФЛ, което е за сметка на работника, респ. при плащане не може да получи частта от обезщетението, представляваща дължим от него данък, който работодателя за негова сметка внася в бюджета. По силата на чл. 272, ал. 1, т. 3 и т. 4 от КТ работодателят има задължение, предвидено в чл. 42, ал. 4 от ЗДДФЛ и задължение, предвидено в чл. 6 от КСО, да удържа дължимите от работника или служителя данъци и осигурителни вноски, но данъчно задълженото лице е работника.

С оглед гореизложеното настоящата инстанция намира, че искът по чл.422 от ГПК във вр.чл. 225, ал.1 КТ следва да се уважи до размер на сумата 4995.00 лева /5994.00 лева – 999.00 лева/, ведно със законната лихва от датата на заявлението – 09.02.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, а за разликата до 5994лева да се отхвърли поради погасяване на вземането чрез прихващане.

Решението ще следва да се отмени в частта, с която искът е уважен за разлика над 4995.00 лева до 5994.00лева.

При прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на обезщетение за неползвания платен годишен отпуск/чл.224 ал.1 КТ/. Без значение за възникване на това право е основанието за прекратяване, както и причините, поради които полагащия се платен годишен отпуск е останал неизползван от работника или служителя през времетраенето на трудовото правоотношение. Признаването на уволнението за незаконно и неговата отмяна има за последица правото на ищеца на платен годишен отпуск и за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, макар през този период реално да не е престираал труд, тъй като не е могъл да се възползва от правото си на платен годишен отпуск именно поради незаконното уволнение. В този смисъл Решение на Съда на Европейския съюз от 25.06.2020 г. по съединени дела C-762/18 и C-37/19 образувани по преюдициални запитвания на Районен съд – Хасково и Върховния касационен съд на Италия. Тълкувайки член 7, параграф 1 и параграф 2 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време, СЕС постановява, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това че през този период не е полагал действително труд за работодателя, както и че не допуска национална съдебна практика, по силата на която при последващо прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът е бил уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, този работник няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа. С постановяването на това решение и съгласно разпоредбата

на чл. 633 ГПК тълкуването на чл.7, параграф 1 и параграф 2 от Директивата става задължително за съда при решаването на правни спорове по чл.224 КТ. В този смисъл настоящата инстанция приема, че с отмяната с влязло в сила на 06.04.2021г. съдебно решение по гр.д.№686/2020г.на ДРС на уволнението на ищеца, извършено със заповед №ЛС-05-159/10.02.2020г., трудовото правоотношение се възстановява в пълния си обем, вкл. с правото на ползване на платен годишен отпуск и при липсата на реално ползване на същия, в случай, че правото на ползване не е погасено, ищецът има правото на парично обезщетение за него при последващото прекратяване на трудовото правоотношение на 12.07.2021г. Обективно, тъй като е бил уволнен на 10.02.2020г., възстановен на работа м.юни 2021г. и повторно уволнен на 12.07.2021г., ищецът не е имал възможност да ползва полагащия му се отпуск за 2020г., но и правото му на такъв не се е погасило при условията на чл.176а, ал.1 от КТ- при липса на ползване до изтичане на две години от края на годината, за която се полага . Тъй като правото му на отпуск не е било погасено, с прекратяване на трудовото правоотношение на 12.07.2021г., то се е трансформирало в право на обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ. С позоваването на разпоредбата на чл.176а от КТ ответникът се позовава на погасяване по давност на правото на ищеца на ползване на платен годишен отпуск за 2020 г., от където извлича извод за погасяване и на правото на обезщетение. Както беше посочено по-горе, правото на ползване на отпуск се погасява по давност с изтичане на две години от края на годината, за която се полага, но вземането за обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ се погасява в тригодишен давностен срок по чл. 358, ал.1, т.3 от КТ, който тече от деня, в който по вземането е трябвало да се извърши плащане - 12.07.2021г. , и към датата на подаване на заявление за издаване на заповед по чл.410 от ГПК-09.03.2023г. тригодишния давностен срок по чл. 358, ал.1, т.3 от КТ не е изтекъл.

По делото е установено от вещото лице, изготвило заключение по приетата от районния съд съдебно-икономическа експертиза, че за 2020г. ищецът е имал право на 24 дни платен годишен отпуск, че му е платено на 25.03.2020г. обезщетение от 90,82лева, изчислено на база брутното трудово възнаграждение за два дни не ползван платен годишен отпуск за 2020г., че не е използвал останалите 22 дни годишен отпуск. Следователно, при прекратяване на трудовото правоотношение през 2021г. работодателят му дължи обезщетение за не използван платен годишен отпуск за 2020г. от 22 дни. Размерът на обезщетението, изчислен на база брутно трудово възнаграждение за последния пълен работен месец според изчисленията на вещото лице, като разлика между дължимо обезщетението за 24 дни от 1089,82лева и платено обезщетение за два дни от 90,82лева, се равнява на сумата от 998,93лева, от която сума ищецът претендира 980,61 лева, в който размер и претенцията му следва да бъде уважена.

При прекратяване на трудовото правоотношение през 2021г. работодателят дължи на ищеца обезщетение за не използван платен годишен отпуск и за 2021г. от 11дни, според констатациите на вещото лице за полагащ се такъв от 12дни, които не са използвани, и за изплатено обезщетение за един ден отпуск. Дължимото за не използваните 12дни отпуск обезщетение, изчислен на база брутно трудово възнаграждение за последния пълен работен месец, според вещото лице възлиза на сумата от 544.91лева. След приспадане на изплатеното на 24.08.2021г. обезщетение от 48.14лева за един ден от неползвания отпуск за 2021г., работодателят дължи обезщетение за 11дни неползван отпуск за 2021г. в размер на 496,77лева, колкото се претендира от ищеца.

При така установеното и настоящата инстанция намира, че е установено съществуването на вземането на ищеца по чл.224, ал.1 от КТ за сумата от общо 1477,38 лева, от която 980,61лева. обезщетение за неизползвани 22дни платен годишен отпуск за 2020г. и 496,77лева обезщетение за неизползвани 11 дни платен годишен отпуск за 2021г. Обжалваното решение в тази част като правилно следва да бъде потвърдено.

Доколкото ищецът не претендира обезщетение за забава за минал период, а от датата на предявяване на иска, лишено от основание се явява обсъждането на доводите на въззивника относно условието за поставянето на работодателя в забава в който и да е момент преди подаване на заявлението по чл.410 от ГПК.За пълнота следва да се отбележи,

че съгласно разпоредбата на чл. 228, ал. 3 от КТ, обезщетенията, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, като след изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва, или задължението за заплащане на процесните обезщетения е срочно, поради което и длъжникът изпада в забава с изтичането на срока за изпълнение, без да е нужна покана от кредитора.

И двете страни са претендирали присъждане на съдебно-деловодни разноски за първата инстанция. Частичната отмяна на първоинстанционното решение по иска по чл. 225, ал. 1 от КТ и частичното отхвърляне на последния по причина на уваженото възражение на ответника за прихващане налага редуциране на присъдените в полза на ищеца разноски, редуциране на възложените в задължение на ответника държавни такси, присъждане и в полза на ответника на разноски. Производството по трудови дела е безплатно за работниците/служителите независимо от тяхното процесуално качество /чл. 359 КТ/. Безплатността обаче се отнася за всички държавни такси и други разноски по производството /за свидетели, вещи лица и пр./ като задължение към съда. Работникът/служителят не е освободен от отговорност за заплащане на разноските по делото, направени от работодателя, при положителен/изцяло или частично/ за него резултат от спора.

В заповедното производство ищеца-заявител е сторил разноски само за адвокатско възнаграждение от 720 лева. Съобразно изхода по спора и съразмерно на уважените вземания, от сторените в заповедното производство по ч. гр. д. № 390/20230 г. на РС-Добрич разходи за адвокатско възнаграждение на ищеца се следва сумата от 520.90 лева.

В исковото производство ищецът е удостоверил извършването /договор на л. 111 от делото на ДРС/ на разходи за адвокатско възнаграждение от 1200 лева, от които, съразмерно на уважените вземания, за първоинстанционното производство му се следва сумата от 868.31 лева. Във въззивното производство ищецът, заелата позицията на въззиваема страна, е удостоверил с договор на л. 31 от делото извършването на разходи за адвокатско възнаграждение от 960 лева, от които, съразмерно на уважените вземания, му се следва сумата от 694.65 лева.

Следователно ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца съдебно деловодни разноски както следва - 520.90 лева за адвокатско възнаграждение за заповедното производство, 868.31 лева за адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство и 694.65 лева за адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

Съобразно резултата от спора ищецът следва да понесе съразмерна на отхвърлената част от исковите отговорност за разноските на ответника.

В исковото производство ответникът е бил представляван от юрисконсулт и има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение съразмерно на постигнатия резултат, измерим с отхвърлената част от вземанията. Изискването за доказването на разноските е неприложимо спрямо юрисконсултските възнаграждения, тъй като последните представляват разход на страната, който тя реализира в рамките на трудовото правоотношение със съответното лице – процесуален представител по делото. На основание чл. 78, ал. 8, вр. ал. 3 от ГПК, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за осъщественото процесуално представителство пред двете съдебни инстанции, като съобрази фактическата и правна сложност на производството и съобразно постигнатия за ответника резултат следва да му се присъди юрисконсултско възнаграждение от общо 100 лева за двете съдебни инстанции.

Във въззивното производство ответникът е сторил разходи за държавна такса от общо 149.43 лева, от които съразмерно на постигнатия резултат/частично уважаване на жалбата/ му се следва част от държавната такса само по иска по чл. 225, ал. 1 от КТ - 18.45 лева.

Поради отхвърляне на част от единия иск, възложените в тежест на ответника на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК в полза на бюджета държавни такси и разноски за

първоинстанционното решение се явяват несъразмерни на уважената част. Работодателят – ответник дължи държавни такси съразмерно с уважената част от иски или общо от 249.80 лева. Дължи изцяло разноските от 200 лева за възнаграждение за вещо лице, привлечено за установяване на факти, относими към иска по чл.224, ал.1 от ГПК, който е изцяло уважен.

В тази връзка решението с характер на определение в частта на таксите и разноските, следва да се отмени изцяло и да се постанови ново съобразно приетото във връзка с отговорността за разноските.

По тия съображения, Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 889/20.11.2023 по г.д.№ 821/2023г. на Районен съд - Добрич в частта, в която е признато за установено, че „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД гр.Добрич, бул. „Трети март“ №59, дължи на Д. С. Д. с ЕГН ***** от гр.Д., разликата над 4995 лева до 5994 лева обезщетение по чл.225, ал.1 КТ за времето през което е останал без работа в резултат на незаконно уволнение, а именно за периода 10.02.2020 г. - 10.08.2020 г., ведно със законната лихва от датата на заявлението - 09.02.2023 г. до окончателното плащане, за което е издадена Заповед по чл. 410 от ГПК № 143/10.02.2023 г. по ч.гр.дело № 390/2023 г. по описа на ДРС, поправена с Определение № 1666/17.07.2023 г., както и в частта с характер на определение за таксите и разноските, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Д. С. Д. с ЕГН ***** от гр.Д., срещу „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, гр.Добрич, бул. „Трети март“ №59, иск по чл.422 вр. чл.415 от ГПК вр. с чл.225, ал.1 от КТ за установяване съществуването на парично вземане, за което е издадена Заповед по чл. 410 от ГПК № 143/10.02.2023 г. по ч.гр.дело № 390/2023 г. по описа на ДРС, поправена с Определение № 1666/17.07.2023 г., за разликата над 4995.00 лева до 5994.00 лева обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за времето през което е останал без работа в резултат на незаконно уволнение, а именно за периода 10.02.2020 г. - 10.08.2020 г., ведно със законната лихва от датата на заявлението - 09.02.2023 г. до окончателното плащане, поради погасяване чрез прихващане с изплатено на основание чл. 220, ал. 1 КТ обезщетение в размер на 999 лева.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 889/20.11.2023 по г. д. № 821/23 на Районен съд Добрич в останалата част/в частта на иска по чл.422 вр. чл.415 от ГПК вр.чл.224, ал.1 от КТ/.

ОСЪЖДА Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, гр.Добрич, бул. „Трети март“ №59 да заплати на Д. С. Д., ЕГН *****, от гр.Д., съдебно- деловодни разноски както следва: 520.90 лева адвокатско възнаграждение за заповедното производство, 868.31 лева адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство и 694.65 лева адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

ОСЪЖДА Д. С. Д., ЕГН *****, от гр.Д. да заплати на Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, гр.Добрич, бул. „Трети март“ №59 съдебно-деловодни разноски от 18.45 лева държавна такса и 100 лева юрисконсултско възнаграждение общо за двете инстанции.

ОСЪЖДА Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД, гр.Добрич, бул. „Трети март“ №59 ДА ЗАПЛАТИ по сметка на РС-Добрич държавна такса в размер на 249.80 лева и разноски за вещо лице в размер на 200 лева. Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл.280 от ГПК в едномесечен срок от връчването му само в частта на иска по чл.422, ал.1, вр. чл.415 от ГПК, вр. чл.225, ал.1 от КТ/за обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ/, в останалата част не подлежи на обжалване с оглед на чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____